

A kép-költő Kolozsvári Grandpierre Károlyról...

„Itt olyan mélység tárul fel az ember lelkében, mely a csillagos égbolt mélységéhez hasonlatos, s itt jött rá a lélek, hogy rokonságban van az Éggel: A lelkek az Ég részei.”

(Dimitrij Szergejevics Mereskovszkij)

A gilgamesi paradicsomkertben két fa áll: Az egyik az élet felismerésének, a másik a halhatatlanságnak, másképpen a megszentelt élet fájának jelképe.

Egy babiloni tekercsen fennmaradt sumer eredetű életfaábábrázoláson ott van az emberpár is, mögöttük a kísértő kígyóval, mely sebez, de a felsőbb Rendben található helyén gyógyíthat is.

A Teremtett ember felismervén a dolgokat, maga is részesül a Teremtésben, de ezért a mulandóság érzetéből fakadó szenvedéssel fizet, azonban a spirituális másodszületés által, a tények mögötti-fölötti valóság halhatatlansága feltárul és kiderül, hogy az égi Mag mindenki ott van, minden különbözik és lényegileg mégis ugyanaz.

Ezoterikus csillagok, csigák, örvények, humor, piramisképek, égi mandalák, festett kövek, termékenység jelképek, Kolozsvári Grandpierre Károly a felemelt hírnöke, nyomában virágok, gyógynövények, csillagképek és a tiszta öröm teremnek.

Bár éppúgy látja és megszenvedí a(z érzékszervi) világ ellentmondásait, mint valamennyien, de számára ez egyáltalán nem elviselhetetlen, hiszen aki a belsejében képes rálelni a harmóniára, azt a külső világ diszharmóniája nem tudja maga alá gyúrni, különösképpen akkor nem, ha az ebből – a belső mikrokozmoszból – fakadó energiát az igazi valóság makroszintű Kozmoszában is megéli, hiszen „a kettő között megfelelés van” –, hogy Hamvas Bélát idézzem.

A művész fest, gyógyul és gyógyít, kedélyes vagy éppen rácsodálkozik valamire, összpontosít, átengedi magán az üzenetet, kifolynak ujjából a képek, átad, közvetít.

„Sokan romlanak, de van, aki javul. Ők fogják megmenteni a világot.” – szokta mondogatni alkotónk..., és valóban: a Szellem nélküli hús, ez a középszerű, a fordítottság hazugságtengerében elmerülő luciferi világ a nihilbe jut... Aztán – ha manapság nehéz is elképzelni – a visszalengő inga ereje által átadja a helyét a Mindenség rendjének megfelelő metafizikai helyreállításnak.

Ennek megvalósulása azonban rajtunk keresztül történik, ezért az erőfeszítés, a Törekvés és Ráhagyatkozás, elengedhetetlen, amelyhez – meditatív, kontemplatív bázisként – segítséget

adhatnak Grandpierre Károly versei-festményei is, hiszen az igazi felismeréseket nem a modern ész, hanem az a fölött álló ősi szellemi intuíció révén lehet megtenni.

Hogy itt mennyire fontos dologról van szó, azt René Guénon *A modern világ válsága* című, alapvető fontosságú könyvében tárja fel, ahol többek között megállapítja, hogy a hiteles emberi tudás nem másban összegződik, mint az éberség metafizikai hagyományában, ami természetesen mindig időszerű, mert időtlen.

Azok a népek és az a kor, amelyek ettől a tudástól eltérnek, visszavonhatatlanul válságba kerülnek, és e válságból semmi sem mentheti meg őket, csak ha e tudáshoz visszatérnek, hiszen éppen korunk megtévesztő tévtanai, „amikben torkig úszunk”, azok, melyek az emberiség romlását, kiüresedését fűtik és leplezik.

Külön kell szólnunk Grandpierre Károlynak a kövekhez fűződő viszonyáról is. Megzenésített, életre keltett, rovásos, festett kavicsok, a másik piros-fehér-zöld virágként nyílik felénk. Weöres Sándor juthat eszünkbe: *„Fölöttünk az Ég, alattunk a Föld, Bennünk a létra.”* A Kő ősi jelkép: Az állandóság, a szilárdság, az örök támasz, a mozdulatlan rejtély. A kőoltár, a kőkör, a kőtemplom az anyagba feledkezett ember tekintetét az Ég felé emeli.

Végezetül Kolozsvári Grandpierre Károly *intim* viszonyának a jellegét a Kozmikus valósággal, Lev Nyikolajevics Tolsztoj gróf Háború és Békéjéből vett idézettel is szeretném tovább árnyalni, megjeleníteni:

Pierre Bezuhov: *„Nem engedett az utamra az a katona! Ha-ha-ha! Elfogtak engem! He-he-e. Elfogtak, bezártak, fogságban tartanak engem... Kicsodák? Engem? Kicsodák? ...Kicsodák? Engem? Az én halhatatlan lelkem? Ha-ha-ha! Ha-ha-ha! Hiszen ez mind az enyém! ...Minden Bennem van! ...Minden én vagyok!«*

A tüzek pattogásától és az emberek tereferjétől azelőtt oly hangos, hatalmas és befejezetlen tábor elcsöndesedett.”

Kolozsvári Grandpierre Károly: 2012 előérzetében, avagy a Galaxis megtermékenyítése